

מולחן

ח' בטבת תשע"ז |

מקור ראי

טול השינה

בר גורם הסמארטפון לילדים שלנו לאבד את
השפיות. הצעה נדירה למסדרונות מחלוקת
ונוער בבית חולים פסיכיאטרי בישראל

אריאל שנבל / 14

אבי סינגולדה עובר עם הגיטרה לקדמת המסר / רח
הסטודנטים שמארגנים חתונות בחינוך /
ליאור אליהו פותח את הלב /

הארון הנוסף

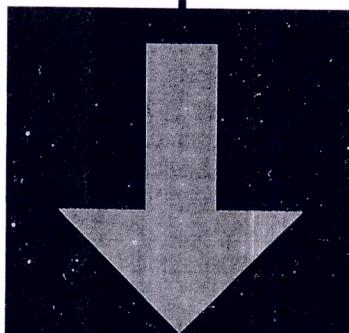
עם העובדה שרובה לא יכולם לחיות בלי ווטסאפ ופייסבוק קשה להתוכח, אבל בעת מתברר שמלחיקות האשפוז הפסיכיאטרי בישראל קורסות תחת עומס בני הנוער שהגיעו למצב קיצון בגין הסמארטפון. ד"ר גدعון רצוני, המנהל הוותיק של מחלקה הנוער בשלותה, מנסה להציג כמה שיטות ילדים מהצד האפל של הטכנולוגיה וחושך בריאיון את המתרחש מאחורי חומות בית החולים // אריאל שנבל

עבר שניי חברתי מהותי מאור בשנים האחרונות, ואני בכלל לא בטוח שאחננו יודעים לאן הולכים מכאן. ציריך לזכור שיש בשינוי הזה גם צדרים חיבתיים. אתה רואה ילדים שחשובים הם יותר לדברים שפועם לא היה להם סיכוי להגיעה אליהם – שפות, ידע, האינטראקטן פתח המונ אופציות שלא היו קיימות פעם. הוא מאפשר לאנשים שగרים רחוק ללמידה כאילו הם גרים קרוב למועדן היידע. אבל לאז זה יש שינויים גדולים בתקורתו בין אנשים. פעם ילדים היו נפגשים. היו גם מדברים בטלפון, אבל בעייר נפגשים. חלק ניכר מהאינטרاكتציה הייתה פנים אל מול פנים – יושבים ועושים דבריהם ביחד. היום חלק גדול מהאינטרاكتציה מתרחש בטלפון או במחשב. מדרהים לראות למשל כמה קבוצות ווטסאפ יש לילדים, ואיך הם כל הזמן עוסקים בכך למי מה, באיזו קבוצה ולמה. יושבים ארבעה ילדים במוללה, מתקשרים וזה עם זה ועם עוד עשרה שלא נמצאים לידם, מתקשרים לא מביתם בעיניים. השנתנה השפה. אצל בני נוער השינויה זה מוביל לקצחות שלא בהכרח נמצאים אצל מוגרים. למשל, מוסר החזרם. "פעם, כדי להחרים מישחו היה צריך לעבוד. לא רגן את החזרם, לדבר

כshed"ד גדרון רצוני

נכns לתפקידו כמנהל מחלקה נוער בבית החולים הפסיכיאטרי שלנותה, האייפון עוד לא היה קיים; עשור יחלוף עד שסטיב ג'ובס יציג את הפלा החדש בכנס בסן פרנסיסקו. גם הרשות החברתית פייסבוק לא קרמה עדין ליקים וסטטוסים, ותעשה זאת רק שבע שנים אחר כך. אפליקציית האינסטגרם עוד לא הייתה בכל בתכנון; נצח בן 14 שנה יעבר עד שהיא תופץ בחניות האפליקציות. ד"ר רצוני, שמנהל את המחלקה כבר עשרים שנה, מחויק באחת מנקרורות המבט המעמיד ביותר שאפשר למצואו היום בישראל בכל הקשור לפסיכיאטריה של בני נוער, ודוקא בשל כך האבחנה שלו מפחידה: "יש עליה ברורה בפנויות לחדרי מיון פסיכיאטריים כתוצאה מפיגיעות של רשותות חברתיות. היום, כמעט בכל משבר של נער או נערה יש מעורבות של סמארטפון, פייסבוק וכיוצא באלו. שם זה נמצא. שם החיים שלהם מתקיימים".

נשמע כמו קטסטרופה בהתחווות. "כל תחום התקשות, החל במחשבים, עברו בראשות חנויות למיניהן וכליה בסמארטפונים,

בשאתה יודע
מי הילז ש郎
אתה יודע מה
הא יעשה עם
העלפבו.

ד"ר רצון
// צילום: דוד גלעדי

לי ביוור: 'אנחנו שולחים אותו למחשב כי כהה
שקט בבית. אנחנו עסוקים, עובדים הרבה שעו
ולא מסוגלים להתמודר'. במצב כזה קשה אחר
כך לדבר על קשר ולנסוך על ההורה. חיבטים
לעצור ולהסביר היטב על התוצאות של לנו למקרים
יומיומיים, שהם נבנה האמון אליו'.

"זה השלב הראשון. השלב השני –
האנטיבוטיק, אם לחזור לאנגולותית
המגפות של פעם – הוא להבין מה קורה
בחיים שלהם. אם אבין מה מעניין אותם,
יהיה לי קל יותר לתקשר איתם. אני
רוצה לשמעו לעפעים את המזיקה שלהם
אהובים. אין סיכוי שאוהב או אפילו אהוב
אותה, אבל אני רוצה לדעת. אם יש סדרה
שם אהובים, חשוב לשבת לרדרות אותם
פעם איזה פרק. להכיר את עולם. לדעת
מה הם אהובים וממה הם נהנים. כשותה קירה,
הקרבה תתרחש מalias. כשהורה מגלח
מספיק פתיחות ויש גבולות, הם יודעים
לבוא ולדבר איתנו. אבל זה דרוש מאייתנו
ההורם להיות קצתפתוחים ולא להסתכל

ולהעביר להם מסרים הגונים ואמינים, פתוחים מצד אחד
אבל גם ברורים מצד שני. כי ילד שמנועים ממן הכל
מנסה לבדוק, ילד שנוננים לו הכל – מתבלבל. צריך
להיות איזון בין להירות פתוח מספיק להזיות בדור מספק.
כמו בונינו קשור אמין עם הילד. יכולת לדבר עם ההורים
וזו מיוםנות שרוכשים בגיל צער מואוד".

איך מתחדרים עט השפה המשתנהתידר של הנער?
בשאנחנו הגענו לפיסבוק הם כבר לא היו שם מזמן,
אלא עברו לפנאכט. בשנוגיע לשם הם יהיו במקומות
אחר, שנגיד רק בעוד כמה שנים. איך מוצאים שפה
משותפת?

"麥'קיוון שהתשובה היא קודם כל מניעה, זו מתחילה
בחינוך וב�建 עם הילדים, פחות משנה אם אני ידרע מה
זה סנאכט או לא. מה שמשנה הוא שהילד יוכל לדבר
ולהתיעץ איתך. שבבית הספר יהיה לו עם מי לדבר.
הענין הוא להבדיל בין טוב לדען, והאבחן הוא לא
השתנה מהו ברירת העולם ועד ימינו. היא רק פושטת
ולובשת צורה".

איך בונים בפועל את האמו?
צריך להשקע. כשהורים אומרים לי שהילד מרביץ
ומישתול, אני שואל אותם מה הם עושים. חלקם עוניים

עם שאר הילדים. הום זה קורה באפס זמן ובכמעט אפס
אמץ. אתה פשוט מוציא את המוחרים מהකוצה הכתית
זו של הברה, זה קורה. או שתיצור קבוצה חדשה בלעדינו.
זה יכול לכתוב ולשלוח מסר פוגעני והרשמי שמייצ'
המוני אנשים בכמה שונות. חלק מהנעירים והנעירות
כללו מודעים ליכולת ההרס הוא, צילום חושפני של
ערה, אפילו אם מראש נשעה בהסכם, רגע אחד שבו הוא
יעבר לקבוצה – והנעירה הוא תמצוא את תומנתה פשוט
כל מקום. כל בית הספר, כולל המורים והתלמידים, כולם
בזולים לראות אותה בסיטואציה המביבה ביותר. במקרה
זה היה יכול היה להירס לחילתו".

אחדו במאה שעotta דיאו תניגע אליך.

"בנוקורה הום, בנסיבות, הנערים והנעירות מתחילה
אגיע לבא. אנחנו רואים לא מעט ילדים שכתוצאה
תקשורת פיפויסוק ובוטספא מגיעים למצווי קיזון. עד
ום בבוקר אף אחד לא ידע עליהם דבר, אבל בצהרים כל
ת הספר קיבל בכת אחת שלמים בסיטואציה
ביכת. אם יהיה להם מזל, בלילה הם יגיעו לחדר המין
לנו אחריו ניסיון ואבדני שלא צלח".

דרך לדעת איך גער או נערה ייגיבו לסייעו בסיטואציה
זאת?

"כל שהנער או הנערה בראים יותר ושלמים נפשית,
יכול שלם להסתבר מלכתחילה גמור יותר. הם מראים
יעים יותר, ושולם מערכת תמקה סביבתית טيبة
ב-ו. כשהשורה אותה יכול להגיע ולדבר אותו, מיבור
ב-ו יותר. ככל שהנער יציב, בשל, בריאדרגיון יותר,
גובות יהו קיזונות פחות. יחד עם זאת צריך לומד
ם ילדים במצבי נפש טוב, כשশםם אותם בפינה בכת
ת – עולם יכול להיות יחיד. דוקא בני אדם ערביים
סדרים יותר עשויים להיות רגושים יותר לפנייה. גם
זה הו קיים".

בדיל בין טוב ורע

עירן שמעבר לעיני תקשורת בינם לבין
אם, יש לנו גם בעיות אחרות בעולם הטכנולוגי.
זהם ילדים נחשפים להרבה מאוד דברים שלא היה
השליך ייחשפו אליהם. למשל, משחקים אלימים או
יים. הזכר המודים הוא שהחורים מודעים לכך ואמורים
הילדים משלקים במשחק הזה. אם זה גניום שולד
היה, אתה בבעיה. משלק רשת אלימים משפייעים על
פתחות של הילד. מי שנחשף לאלים כל הזמן בתוך
זק, נעשה קהה. אם ילד נחשף לסרטים פורנוגרפיים,
האור עיוזים נכנים למערכת המינית שלו. אלה
אנשים מבוגרים שירודעים לעשות את ההפדרה בין
יאוטי לווירטואלי. מכחיהם, הרבה פעמים והעולם
המצב הזה גורם למתח גדול. ילדים נחשפים מוקדם
למשחו שהם לא מבינים, הם לא מכירים את הנורמה
מוראים להם את הקיצון ביותר. אנחנו חיים בעולם
ג'סיכון גבולה הרבה יותר".

מבוגרים יכולים להתמודד עם המצב המודאג הזה,
אנחנו נמצאים ברגע בשלב בוויו שבסות?
אננה לך באנגולותיה. היו כבר מוגמות בעולם שהפילו

סרבים. מה הרבה אוטן? יש שיגרו לך אנטיבוטיקת,
מי שיאמר חיסונים. ואני אגיד שזה שווות בימי
ית. מה שעור למגר מגפתה הן חעלות בייב סגורות
לרחיצת ידיים. ככלומר, מניעה. במקרה שלנו המניה
ת בחינוך. כשהורים מסוגלים לתקשר עם ילדיםיהם

"הכى אפקטיבי הוא עם שאר המ מאושפץ הר שלותיקים לא בוחות מטה לילדיים, עוזרו התומכת החברים

"בשנהנים מ' קורה דבר מזר יצאה. מתב משקsha להין קשה לצאת. הם מ קבוצה שבת הם שווים. באופן מש הגונים כלפי הש יותר מאשר חילוני, חון כולם ח"

השרון. כמו מטרים מכאן, מעבר לגדר, נמצא תיכון מוסינזון ובו לעלה מאלף תלמידים. ספק אם מיש מהם מודע לכך שכמරח קצר מאור נמצאים כמה עשרות גערות וגערות והנתונים במצבים נפשיים טראומטיים, כאלה שקשה לאדם רגיל לדמיין.

"יש לנו כאן שלושים מיטות", מספר ד"ר רצוני, "34 נערם ונערות מאושפזים ועוד ארבעה המוגדרים 'חולי יום'. אנחנו לנגייבי 'באובר בקינג'. יש עוד מחלקות נוער רבות בארץ, גם הן כולן בתפוצה מעבר למלאה. משך האשפוז התקצר במשך השנים בגל השתנות המערצת, ועדין התפוזות גבורות. כאמור, עלם הטכנולוגיה הוא גורם מרכזי לך, אבל ככלית יש תהשזה שהעולם קצת משתגן. המשפחות היום יציבות פחות, החיים מסוכנים יותר, וכמוון יותר אלימים. גורם אחר שציריך לקחת בחשבון הוא העלייה במודעות לענייני בריאות הנפש. הרבר פועל בשני מישורים: יש יותר פניות וייתר אבחונים, וירדה בסטיגמה שמודבקת למי שנמצא בטיפול נפשי".

פעם פטבייאטריה נתפסה בטיפול שפונה למי שהסתפיק לעبور תלאות רבות בחוין, בולמר בהכחד למבוגרים. "זו סטיגמה מופרכת לחולוין. קשיים רגשים יש לילדים, נוער ומוגרים, ובכל שכבות האוכלוסייה. קיימת היום הרבה יותר נגשיות לשירותי בריאות הנפש מאשר בעבר. הדבר תiley מרמות הפתיחות של אנשיים, לפחות מאיו מגזרם מגיעים, אבל ככלית אנשים נושאנו את הסטיגמה הגדולה ביותר. השירותים שנינתנים בתוך הקהילות, במרפאות, סטיגמים הרבה פחות".

מה גרם לתפוזות הזה, להפחתת הסטיגמה? "בعنيיני, חלק גדול מכך נזוק לזכות המודעות לביעות קשב וריכוז. זו בעיה שכיחה שאפשר למצוא כמעט בכלCitah, בטע אוורור המוכספים. זו סיבה נפוצה מאוד להגעה לטיפול בתחום בריאות הנפש, ולכן מכירים יותר את התהום כוilo".

בעיתות קשב וריכוז מוגדרת כבעיה נשית? "רק שילש מהילדים הללו סובלים מביעת קשב וריכוז בלבד. שני שליש מהילדים הבעיה נלווה להרבה קשיים נספחים – התנוגרות, מרדנות, חרדות, דימוי עצמי נמור. אלה קשיים ובუיתות התנהגות שמצריכים הסתכלות נהבת מעבר למתן תרופה לקשב וריכוז.

"הענין הזה נותן לנו פתח. ההורים קשובים יותר, מערכת החינוך רגשות יותר, ובכל הנושאים מדברים יותר. מכאן קדרה הדרך לטיפול בברירים אחרים, כמו מצבוי חרדה בילדים, סמכות הורית, רגשות הילדים למדידה. ככלנו פתוחים יותר לקבל את העבודה שיש לנו. ובעקבותך כך גם פתוחים יותר לטפל בו".

לדברי ד"ר רצוני, גם להתנהלות המדרינה יש חלק בשינויו המציב לטובה: "ברפורמה האחורה בתחום בריאות הנפש, שנדרכה לפני כישנה, נפתח סל שירותי רפואיים החל לא קטן מהאוכלוסייה יכול לקבל היום יותר שירותי בריאות نفس מעבר, כי הקופות וחיבות לספק אותם. הן מגדירות את המאגר של טיפולים, את מאגר הרופאים והמתפללים. מצד אחד יש בתהילן הזה שהוא מאיים, כי

ਪתאים וופה ילדים מקבל מידע שקשרו לתהום הנפש, וציריך טופס 17 לטיפולים. אבל-מנגד, זה הופך את התהום לעוד אחד מענפי הרפואה. בשקלול הדברים, לדעתנו, לסתות האורך והוא תהילן שובר סטיגמות".

מלמעלה. להבין שהעולם שלהם אמם שונה משלנו, אבל אולי הוא לא פחות מעוניין וטוב משלנו".

סמארטפון לכל יילך

אחרי נבואת הום הום, אפשר לחשב שדרתו של ד"ר רצוני על הימצאותם של טלפונים חכמים בידייהם של ילדים תהיה נחרצת. אבל הוא מציין להפתיע כשאני שאל אותו אם היה מעדיף לגדל את ילדיו בשנות השונות, נטולות הטלולר, או כיום. "לכל תקופה יש יתרונות וחסרונות. הממשלה שלנו כהורם היא להסתגל לתקופה הנוכחית. הדינוזאורים לא נ恢דו כי הם מתאימים להיום. בכלל תקופה שהיה בה הם היו היכי חזקים. אלא שהם לא היו גמישים מספיק, ובשלב מסוים השתנתה הטופטורודה, והם נחרדו. לכל תקופה הקסם שלו, ולכוון אנחנו צריכים להסתכל על ההווה והעדת כתקופה של

הזמן שציריך ללמוד איך להתמודד איתה".

או נשאל ישירות: באיזו גיל מומלץ לחת לילד טלפון?

"אין תשובה כללית. יש ילדים שהייתו נוחן להם סמארטפון כבר בגיל עשר, כי אני סומך עליהם ויש לי איתם קשר נכון. אפשר גם להרכיב מערכת בקרה שונות על הטלפון וזה כמובן בסדר גמור. לעומת זאת, יש ילדים שהייתו נזהר מלהת מהיכר גם בגיל 14. ציריך להבini שהואulos שבו אי אפשר להימנע ל תמיד לילד סמארטפון. ציריך ללמד אותם להשתמש בו נכון. ומה לגבי הורים שמחליטים, אידיאולוגיות, לא לתת-

לילד שלום טלפונו איש? "

"אם ניקח מקרה של ילדה בביתה' שאין לה סמארטפון בכיתה ולROLוב חברותיה יש – היא יכולה להתייחס לה בשתי דרכים. האחת היא 'אני נמצא מוחוץ למצלג החברתי והכול בגל ההורם שלי', השניה היא 'יש לי כוות, ואני לי טלפון כי זו אידיאולוגיה'. אתה כהורה ציריך להחליט האם החלטתך שלך לא让她 להחליט לך לא לחת לה מכם מחייבת מחייבת או מוחזקת אותה. האמירה הכללית של הייא שאם אתה סומך על הילד, או הסמארטפון הוא וא

כלי חברתי סביר".

גם בגיל תשע?

"השאלה היא פחת גיל ויתר איפה נמצאים החברים שלהם. אתה הרי לא רוצח לנתק את הילד חברתי. אם כולם יקבעו דרך הווטסאפ להיפגש אחר הצהרים ורק הילד שלך אין טלפון חכם, נתקתק אותו. אני מאמין שכשתה יודע מי הילד שלך, אתה יודע גם מה הוא יעשה עם הטלפון".

מהபכת בבריאות הנפש

הראיון עם ד"ר גدعון רצוני (61) מתנהל בלשכתו הצנוועה במרכזו לבריאות הנפש שלותה, השיר לשירותי בריאות כלית וממוקם בהדרי

אין מודעות
לפונצייאל
ההורש של
הטכנולוגיה
על

AP

לשבור את התadmית של בית

חולים פסיכיאטרא. שלותה

// צילום: חן גלי

"היו כבר מגן
שהפלו חללים
שהדבר או
אנטיבוטיקה א
במקורה של
נמצאת בחינוך
מסוגלים ל
ילדיהם ולה
מסרים הגוני
זו מזומנים שرون
ם

אותם ללא הסכמת האופטורופס. "כשהם מגיעים לאבן, הם נברכים בידי רופא, פסיכיאטראILDIM VNOU, VANDANO MNESIM LBDROK MHN HAOPZIOT LTIPOFOL LPENI ASFO. ASFO HOA BAHALUT LA APZIOT HRAASONA MBHINATUNO. AFSHAR LDHPENOT LMRPFA, LTIPOFOL MSFHATI AO PSIKOLOGI. CSHERMAT HSICON ULLA MUBER LSOF MSOMIM SHANHUNO KUBVIM, VCSHECHOLAT SHL HATMICA HSBCHTI HIA PFOH MSHAYIL ZOKK LH, ANHNO CABR MOTKRBIM LASHFO. CSHO KORAH, HCY HOSHUB BEUNI LAFSHER LILD VLOHOROI LOHORID AT HSTIGMOT HALOTIN. AK? KODOM COL ANGI OMAR LHOHORIM LHZAR UM HUNER LIHLA. YSH CORSHA, HEM YCULIM LISHON CAN. SHNITI, ZOHA MAH SHOMOCHI AT UZMO HCY TOB, YSH MFGSH UM SHAR DMAPSHVIM. HMAOSHFO HADRASH ROAHS SLOVOTIKIM AIN KRNIM. ILDIM SHMSIMIM TIPOL AMORIM LA PUF SLA PFOHOT MSHAYIL OZOR LHM, UROHA HSBCHTA HTOMCET MZD SHAR HCHBRIM BMLKA".

ביצד בנייה המחלקה? "זה נושא מעניין. אנחנו נמצאים בבניין ישן וمتכניים מחלקה חדשה. ביום יש לנו ארבעה מאושפזים בחרדר, והסתנדת העולמי החדש הוא שאנו שניים בחרדר. ישנו עם הילדים ושאלנו מה הם היו מעדיפים, וכואפן גורף הכוון היה ליותר ילדים בחרדר. הקבוצה השובבה כאן מאוד. בסוף ההלינו שבעל חדר באגף החדש ייוו שלשה או ארבעה מטופלים.

"יש אגף בניים ואגף בניות. החוקים כאן בנושא זה נוקשים הרבה יותר מאשר בחו. לא רק שמשעה מסויימת לא עוכרים בין האגפים, אלא שאין בניים בחרדי בנות או בנות בחרדי בניים. לגבי מגע פיזי, נערים ונערות בתיכון חילוני מתחבכים, נוחנים נשיקה על הלה, אבל כאן קיים איסור נגיעה מוחלט. בין בנות לבנים, בין בנות לבנות ובין בניים לבנים. מבון גם בין המטופלים לצוות. הסיבה פשוטה: אצל חלק מהמטופלים

הטיפול בעיות קש וריבוי מוביה את עצמו? "בשחייתי ילד, אני זכר כמה חברים לכיתה שנחשבו למופעים. הם זו, פטפטו, קפצו - המורים ביקשו מהם לשחק ולא עוזר כלום. הם נשרו לאטילאט, הסטבטי ולא הגיעו لأن היו יכולם להציג. יותר מקרים של אלכוהול, יותר סמים. היום, לעומת זאת, כשאתה מתר קושי כמו עיתת קש וריכוז או חרדה, ומTEL כו' להישגים שהוא אמר מתפתח באופן נורטובי ויגיע להישגים שהוא אמר להגיע אליהם, חברתיים ולימודים. בהקשר זה צרך לציין שבישראל בחלק מהאזורים נועשים יותר אבחונים ותלקם הם אוזרים עם תתי-אבחונים. גם בגל עניין תרבותי לדעתך אין פסיכיאטרא ילדים קבוע. משפה שמעוניינת בטיפול צריכה לעבור למרכו".

בלי מסדרונות חשובים
השם "שלותה" יכול להישמע כמעין לשון סגי נהיר לבית חולים פסיכיאטרי, בעוד כמו "בית החיים" הוא בית עלמין. אבל כשאנהנו מושטטים עם ד"ר רצוני בשבייל הקמפוס הירוק, בניסיון למצוא ווויות צילום שלילה לא יופיע בהן מאושפזים, השלווה אכן ניבתת כמעט מכל פינה. "ולק מהפרכת הסטיגמה שיש לבית חולים כמו שלנו מתבאת בירוק זה", מסביר ד"ר רצוני. "ההפק בדיק מהפנטזיות שיש לחלק מהאנשים על מסדרונות החסומים ותאים סגורים".

איך באמת גורמים לנער או נערה לרצונות לדחתאשפז
באנו? אני מניח שהוא לא פשוט.

"רוב הנערים והנערות לא רוצים להגיע למין פסיכיאטרי, ורוכם הגדול והושים מכך. כאמור, הרבה סטיגמות ופנטזיות. בדרך כלל הם יגיעו עם ההורים המודאגים, לעתים מלאוים בעובד סוציאלי. לא וכור לי מקרה של נער או נערה שהתרפרק על השער וביקש להתאשפז, וגם אם דבר כזה יקרה פעם, לא יוכל לאשפז

הנערות כאן הבלתי
מושחררים כתוצאה
מצביהם נפשיים עדינים,
ולכן אנחנו מרחיקים את
הגרר ואת האיסור כדי
לא להגע למצבים לא
רצוים".

הטיפול מתמקד בנער
או בוגרת, או גם יוודא
חווצה?

"כדי לחתמודר עם
המצבים הקשים שמאגים
לכאן, למשל נערה
שערכה חם וניסתה
להתאבל, ציריך לעובד
בכמה מעגלים. הראשון
הוא כמוון האיש, לעוזר

לה להתמודר מבהינה רגשית עם המשבר שעברה. פגיעה,
ڌחיה, מגונני העמידה שלה קרטס – ציריך לשקם אותם.
המעגל השני קשור למושפה. ילד הרי גדול בתוך משפתו,
ובמצב כזה גם המושפה עוברת טראומה נפשית: 'למה לא
ראינו, למה לא עשינו'. לעיתים ציריך לעוזר למושפה
לבנות מערכתיחסים אחרית עם הילד כדי לשפר את
התקשורת ביניהם. המעגל השלישי הוא של כתה הספר.
אנחנו מבקשים מהויר כל ילד שמתאפשרו את האפשרות
لتתקשר עם המוסדר החינוכי שהוא מלבדנו, כדי לבנות את
החוורה שלו לשם. אנחנו יוצאים לבית הספר, מושחים עם
הצאות, וכך נברר תלי מה הילד והמושפה רוצחים.
לא אפתח יותר אם אספר שרוכב המשבצת חורה בלימודים.
בלי עורה, היה ילד קשה להשתלב חורה בלימודים.
בכל, נושא הלימודים חשוב לנו מאוד. ילד שנכנס לפה
בגיל דיכאון אבל בעוד שלושה ימים יש לו בחינת בגרות
באנגלית, אין סיבה שהוא לא יעשה אותה. אנחנו מטפלים
בהרבה טכניקות בדיכאון, אבל בו ומנת משרד החינוך
שולח לכאון את בחינת הבגרות, ובמהesh, כדי שלא ייווצרו
פערם, הוא לומד כאן את החומר שחבריו לומדים בכתה".

מה מוציא השהייה באשפוז?

"65-70 ימים, אבל יש מי שנמצאים פה שבוע ויש מי
שנשאים חודשים. ואו הם משתחררים, וקורה דבר מוזר:
טרואמת יציאה. מתברר שיוטר משקה להיכנס לכאון,
קשה לצאת. הם מוצאים פה קבוצה שבה הם מרגשים
שווים, כמו שעברו משהו מאוד לא קל בחיהם. באופן
שיישמעו אולי משונה, רוכם הגונים כלפי השונה הרבה
יותר מאשר מי שבוחץ. פעם הופעה פה תזמורת המשטרה.
באחד השירים ראייתי שלושה נערים רוקדים יחד – חילוני,
חרדי וערבי. כאן הם באותה קבוצה, החורה לעולם האמיתי,
שבו החקוקות אהרות, קשה מאוד".

קשה יותר לאוטיסידר הדתי

לא תחירו לנו, כמובן,צלם את הילדים המאושפוז,
אך בשעות שהינו בкамפוס בית החולים יצא ל'
לראות לא מעט מעשרות הנערות והנערות המאושפוזים
כאן. וודח החרשות: אין להם מבט מזוגג בעיניים, הם לא
נראים מסומנים מתרופות, ולא דומים בשום צורה ואופן
לקריקטורה של מאושפוזים פסיכיאטוריים. כמעט המיקום
ומידי בית החולים, אפשר بكلות לחושם שהם חברים
במחנה של תנועות נוער רגילה.

בשליל נשברת הרגל
ברור שהולכים לימיון.
מי בעצם מוגע לבאן, מה
הסימפטומים?

"הספקטורום רחב. החל
במצבי סיכון אובדן ועד
דיאגנוז משמעותיים
והיסICON שמתפתח מכך
מוביל לבית החולים. ישנו
התפרצויות קשות שבנון
קיים מצב שהילד מסכן
את עצמו והסבירה. מצבי
פסיכוז, אי שקט, שמייעת
קולות דמיוניים או מחשבות
שווה שבעתין הנעד נכנס
למשבר נפשי קשה.

במקום להימנע מהנייד, צריך למד את הילד להשתמש בו

"תחום נסוך שמביא בני
שלאأكلת יומיים כרך, אלא במרקם שכבר טיפולו בעבר
במרכזים להפרעות אכילה וככלום לא עבר".

"ככלל, ילד לא מגיע לאשפוז כשייש לו רק בעיה
אחד. אם אתה מגיע לשער הי אשפו, יש לך נראה קושי
גדל שמרוכב מדיכאון ואובדן. או מאובדן וחרדה
קשה. לנין נדר ביותר שאשפוז כאן הוא התנהגה הראשונה,
למעט מצבים פסיכוטיים שפותחים פורצים על רקע סמים
או מחלת. יש היום מרכזים לרביות הנפש מחוץ לבית
החולים, ולשם בדרך כלל מגיעים לפני שכאים אלינו".
יש הבדלים בין הבעיות שמייאות לבאן בנים ובנות?
בניהם עם הבעיות התנהגות קשות בדרך כלל לא
מגיעים לאשפוז, כי הם כבר מוסכימים בענינים משפטיים
ומסתורתיים. בנות יגיעו, כי התנהגוותם לווב קיצונית
פחות. בנות מגיעות יותר על רקע אובדן".

וחחשפה של הטכנולוגיה מבילה בין המינים?
"אצל בנות, נושא החשיפה והמיןיות רגש יותר. בכל
מה שקשרו לחרומות ועניניות חברתיים אני חושב שהוא
רומה. הבנים והבנות חשופים לדברים מאד רומים".
הזכרת מוקדם שהמודעות עדרין תלויות מגוז, לפחות.
"נקו, בצדior החדרי, למשל, נגישות לפסייכיאטרא לא
היתה קיימת פעם. היום יש שירויות כאלה בבית החולים
'מעיני היושעה', בבניברך, זה שניינן עצם. גם בקרוב
האוכלוסייה העברית חל שינוי והתפתחו כה שירויות".
האם יש מאפיינים יהודים לבני נוער מהמגור הדתי
לאומי, שלפחות בתיאוריה נמצאים איפשהו באמצעות
על הסקאלה מבחינה התנהגות מינית בשנים אלו של
חייהם?

"לצייר הדת ללאומי יש יותר מגונו הגנה. אם אתה
מאמין, מצבך ברור כל טוב יותר מאשר מצבך של אדם שלא
מאמין, כי מראש יש מגונו שומרים עליך. ערבים
הם דבר שמן. מנגד, מי שיזא דופן בחברה זו, מצבו
קשה הרכה יותר. וחברה שמקבלת את השונה פחות טוב
מהחברה החילונית, ויש לך יתרונות וחסרונות. אין לי
ספק שנושא האובדן קשה יותר בחברה הדתית בغال
המרכיב של האיסור הדתי החמור. לכן לפעמים הנושא
זהו מוסתר, ואני חושב שהוא יכול להיות מסוון. הכלל
שמור טוב יותר בחברה הדתית כי הקבוצה מוגנת יותר,
אבל השונים בחברה זו נמצאים במצב קשה יותר, וחיבטים
לשימים לב לך".

**"יש לנו כאן
МИТОת, 34 נער
מאושפזים ועו
המוגדרים 'חולין'
לגמר ב'אובר ב
עוד מחלקות נ
באארץ, גם הוא כו
מעבר למת
האשפוז התקן
השנתיים בגל ה
המערכת, ועודין
גבוחות. עולם ה
הוא גורם מרכז/
כללית יש תחושה
קצת**

